

14/02/2019

Παπά Γιώργης: Τα΄ βαλε με ναζί, χούντα, Αμερικανούς και αφορίστηκε

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο πατήρ Γεώργιος Πυρουνάκης υπήρξε θεολόγος και στη συνέχεια κληρικός, συγκεκριμένα πρωτοπρεσβύτερος.

Γεννήθηκε στη Μήλο το 1910 από γονείς Σφακιανούς. Οι γονείς του διώχθηκαν από την Κρήτη ύστερα από ένα αποτυχημένο πραξικόπημα που έγινε εναντίον των Οθωμανών και κατέφυγαν στη Μήλο. Από τη Μήλο μετακινήθηκαν πολύ γρήγορα στον Πειραιά, όπου ο Πυρουνάκης τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο. Υπήρξε συμμαθητής με σπουδαίες προσωπικότητες, όπως ο Γιάννης Τσαρούχης και ο Νίκος Καββαδίας. Το 1928 εισήχθη στη Θεολογική Σχολή και ξεκίνησε να κηρύττει ακόμη από τα φοιτητικά του χρόνια.

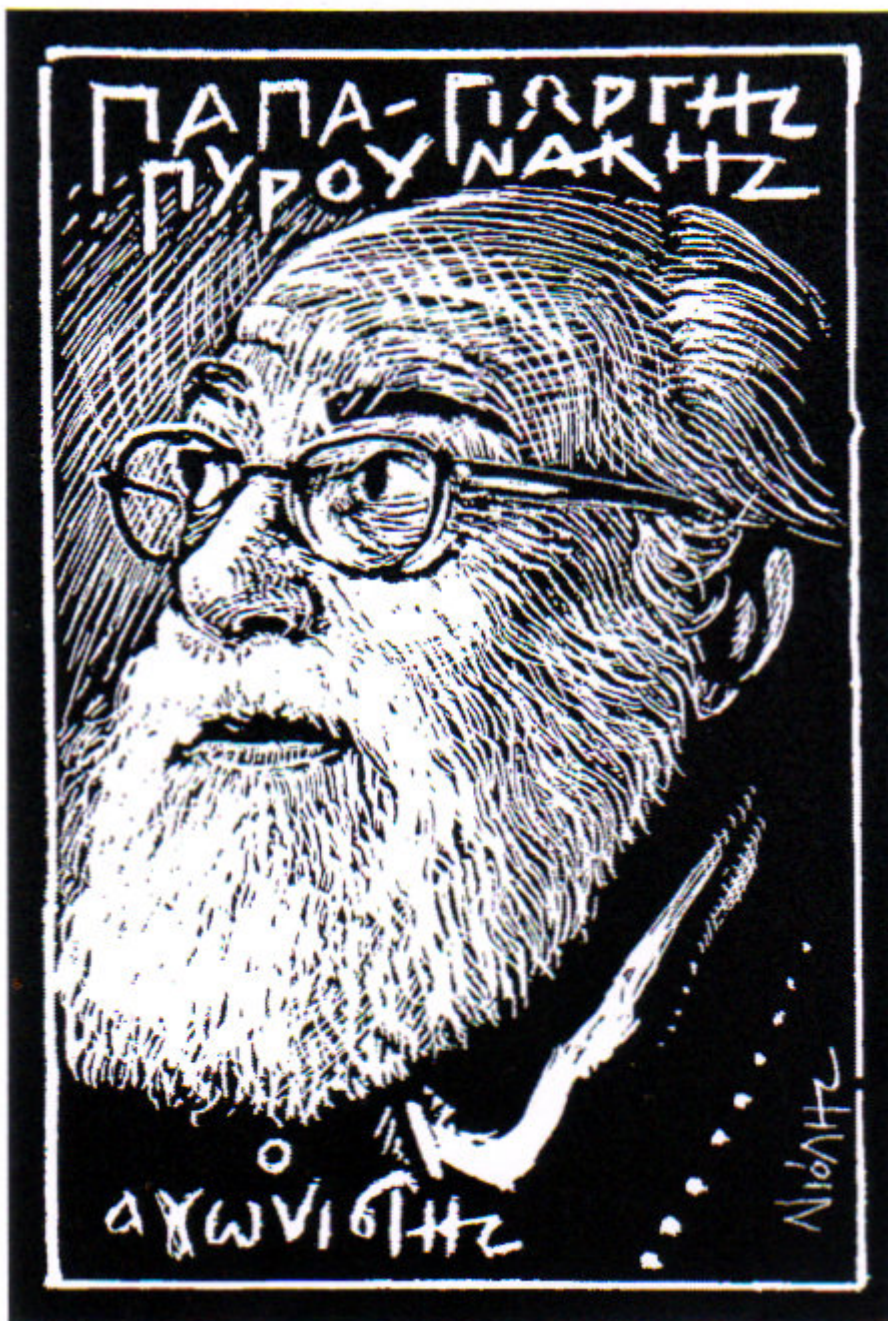
Η προσφορά του ως θεολόγου

Τον Οκτώβριο του 1932 δημιούργησε στον Πειραιά μαζί με άλλους έξι νέους μια οργάνωση νεολαίας, με το όνομα "Φιλική Εταιρεία Νέων". Μέχρι το 1939, η Εταιρία είχε ιδρύσει τέσσερα νυχτερινά σχολεία για τους εργαζόμενους νέους άνδρες και γυναίκες, δύο επαγγελματικές σχολές και «Λαϊκό Πανεπιστήμιο». Η οργάνωση ίδρυσε το πρώτο νυχτερινό Γυμνάσιο στον Πειραιά, το οποίο στεγάστηκε μετά από πολλές δυσκολίες στη Ράλλειο Σχολή. Την ίδια εποχή ο Πυρουνάκης ίδρυσε τις πρώτες κατασκηνώσεις εργαζομένων παιδιών στο Πέραμα. Για να αναδείξει το ρόλο και τη σημασία της εργατικής τάξης και να ανυψώσει ψυχικά τους ανθρώπους που την αποτελούν ξεκινά την Γιορτή του Εργάτη Χριστού. Το 1938, στη γιορτή του Εργάτη Χριστού στον Πειραιά, θα παραβρεθούν πάνω από πέντε χιλιάδες εργαζόμενα παιδιά.

Μερικά ακόμα από τα έργα του είναι οι νυχτερινές Δημοτικές Σχολές στη Δραπετσώνα, την Αγία Σοφία, τον Άγιο Νικόλαο και τα Ταμπύρια, ο Σύνδεσμος

Νέων Πειραιώς, οι Φιλικές Εστίες, τα Σπίτια Στοργής, τα Φιλικά Αναρρωτήρια, η ίδρυση γραφείου για τη μελέτη και την καταγραφή των προβλημάτων των εργαζόμενων νέων, το Οικοτροφείο Σιβιτανιδείου. Το 1939, το καθεστώς του δικτάτορα Μεταξά, του πρότεινε να αναλάβει ρόλο στη νεολαία του κόμματος. Ο Πυρουνάκης αρνήθηκε και, την ίδια χρονιά, το Νοέμβριο του 1939, το καθεστώς διέλυσε την οργάνωση του. Μετά από 3 μήνες, η Ακαδημία Αθηνών τον βραβεύει για την προσφορά του στους νέους.

Την περίοδο της Κατοχής οργανώνει συσσίτια για τα παιδιά και τους άπορους και αναρρωτήρια για παιδιά με προχωρημένες παθήσεις και συνάμα φτιάχνει κατασκηνώσεις. Η Φιλική Εταιρεία Νέων κατά την περίοδο της Κατοχής γλίτωσε 5.000 παιδιά και ισάριθμους, περίπου, ενήλικους (Χρ. Θεοχαράτος, «Εικόνες», 25-5-1988). Μετά την Κατοχή παύθηκε από Πρόεδρος της Φιλικής Εταιρείας Νέων. Αυτός αποφάσισε τότε να στραφεί στην εκκλησία και γίνεται ιερέας σε ηλικία 39 ετών και το 1949 ξεκινά τη διακονία του στην Ελευσίνα.

Ως ιερέας

Το 1952 οργανώνει τις πρώτες κατασκηνώσεις για όλα τα παιδιά και μαζί ξεκινούν και τα πρώτα ενοριακά συσσίτια στην Ελευσίνα για όλους τους άπορους της πόλης. 55 χρόνια μετά, οι εγκαταστάσεις των κατασκηνώσεων στο Όρος Πατέρας φιλοξενούν παιδιά διαφόρων εθνικοτήτων, παιδιά που αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα οικονομικά, οικογενειακά, επικοινωνιακά και κοινωνικά αφού προέρχονται από οικογένειες οικονομικών μεταναστών ή προσφύγων που ζουν κυρίως στην περιοχή της Ελευσίνας. [1]

Ασχολήθηκε επίσης με τα πολιτιστικά και οργάνωσε εκδηλώσεις με γνωστούς καλλιτέχνες, όπως ο Μίκης Θεοδωράκης. Συχνά συνάντησε εμπόδια στο έργο του και αναγκάστηκε να μετακινηθεί προσωρινά (όπως το 1964 που μετατέθηκε στη Μητρόπολη Αττικής για λίγο καιρό). Το διάστημα της Χούντας παύθηκε από την ενορία της Ελευσίνας και τοποθετήθηκε ως βοηθός ιερέα στον Άγιο Στέφανο Αττικής. Ανακρίθηκε και διώχθηκε τα χρόνια εκείνα, αλλά δεν σταμάτησε να υπερασπίζεται έμπρακτα πολιτικούς κρατούμενους. Δήλωσε παρών σε πολλές δίκες της εποχής

Συχνά-πυκνά ο παπα-Πυρουνάκης καλούνταν στην «Ασφάλεια» και στην ΕΣΑ. Κάποια από τις πρώτες Κυριακές του μήνα, οπότε και γίνονταν δύο λειτουργίες (η δεύτερη για φίλους, για τους ανθρώπους της τέχνης και της διανοήσης), η αστυνομία συνέλαβε τον παπα-Γιώργη το χάραμα έξω απ' το σπίτι του και τον οδήγησε στην Ασφάλεια Προαστείων μόνο και μόνο για να μη λειτουργήσει.

Μόνο μετά τη μία του επέτρεψαν να φύγει, ενώ τα παιδιά του ανήσυχα έψαχναν μάτια ως εκείνη την ώρα στα αστυνομικά τμήματα της περιοχής να τον βρουν, έχοντας ειδοποιήσει παράλληλα τον κόσμο στην εκκλησία να αποχωρήσει[1].

Η Κυριακή αυτή ήταν στις 3/9/1972. Η εφημερίδα «Χριστιανική» (αρ. φύλλου 33, Σεπ-1972) τόλμησε να καταγγείλει το απαράδεκτο συμβάν: «Μπορεί ποτέ η Θεία Λειτουργία, κανονικώς τελούμενη, να αποτελεί αδίκημα; (...) Η Εκκλησία που μεταβλήθη σε ορντινάτσα του Καίσαρα μπορεί να έχει Ιερατείο με υπαλληλική ιδιότητα, Μητροπολίτες με παχυλές απολαβές, μια καλή θέση δίπλα στον Άρχοντα, αλλά να μην έχει αξίωμα να έχει πλήρωμα! (...) το ποτήρι της πικρίας του λαού και του θυμού του Θεού είναι πλήρες. Δε χωράει μια σταγόνα (...) Λίγο ακόμα και οι λειτουργίες θα γίνονται εις επήκοον του ψάλτου και του νεοκόρου. Ούτε το 2% των ενοριτών δεν εκκλησιάζονται!»! Η εφημερίδα επίσης (αρ. φύλλου 34, Οκτ-1972) κατήγγειλε ότι «την κύρια ευθύνη για την 21η Απριλίου δεν τη φέρουν οι δημιουργοί της, αλλά η Εκκλησία που (...) την ευλογεί και τη λιβανίζει!», ενώ σε προηγούμενο φύλλο της (αρ. φύλλου 31, Ιούλ-1972) καλούσε το Μητροπολίτη Αττικής κ. Νικόδημο να πάρει θέση στο ζήτημα της διακοπής έκδοσης του περιοδικού «Προβλήματα». «Ο Πυρουνάκης προσφέρει θετικές υπηρεσίες στην Εκκλησία, είναι κληρικός με ανάστημα. Αλλοίμονο αν η Εκκλησία αφήνει απροστάτευτα τα άξια στελέχη της!»[2].

Ο Άλκης Ρήγος θυμάται μια χαρακτηριστική λεπτομέρεια[3]: Σε κάποια απ' τις πολλές κλήσεις της Ασφάλειας «ο Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, τότε αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου, διέκοψε το διάβασμά του ... για να τον καλέσει σε μία ακόμη απολογία!». Εμφανέστατα ο Ρήγος έχει υπ' όψιν του την

απάντηση του μετέπειτα Αρχιεπισκόπου Αθηνών σε ερώτημα δημοσιογράφων αν ήξερε ότι γίνονταν βασανιστήρια επί χούντας. Ο Αρχιεπίσκοπος είχε απαντήσει: «Εκ των υστέρων τα έμαθα. Θα πει κανείς ότι ήμουν βαθιά νυχτωμένος. Μπορεί, γιατί εγώ τότε σπούδαζα»[4].

Όταν διαμαρτύρονταν για όλα αυτά στο χουντικό και μάλλον συνεργαζόμενο με το κράτος Μητροπολίτη του, όχι μόνο βοήθεια δε δέχονταν, αλλά τουναντίον ούτε καν συζήτηση δε γίνονταν για το θέμα της επαναφοράς του στην Ελευσίνα. Σε απάντηση των αιτήσεων του παπα-Γιώργη, ο Μητροπολίτης του αφαίρεσε το οφίκιο του πρωτοπρεσβύτερου. Χαρακτηριστική της εχθρότητας προς το πρόσωπο του παπα-Γιώργη ήταν η ποινή της επιβολής δεκαπενθήμερης αργίας[5] επειδή έκανε παρέμβαση για μια Ελευσίνα μητέρα, η οποία αυτοπυρπολήθηκε απογοητευμένη απ' την κακή εξέλιξη των παιδιών της. Η παρέμβαση του παπα-Γιώργη αφορούσε στην ηθική παρακμή της Ελευσίνας, όπου διακινούνταν ναρκωτικά, ενώ είχε γεμίσει από κακόφημα κέντρα. Η παρέμβαση θεωρήθηκε ανοίκειος πράξη και αντικανονική[6]!

Μια άλλη είδους ηθική παρενόχληση της χούντας ήταν το «καλόπιασμα», δηλαδή οι προτάσεις συνεργασίας και οι επαγγελίες αγαθών που θα ακολουθούσαν. Αυτό έγινε επανειλημμένως και στον παπα-Γιώργη. Την πρώτη φορά (1971) που τον κάλεσαν στην ΕΣΑ, ο «θρυλικός» διοικητής του ΕΑΤ-ΕΣΑ Θεόδωρος Θεοφιλογιαννάκος, ο πλέον σκληρός βασανιστής της χούντας (ταγματάρχης στο στρατόπεδο Μπογιατίου), χρησιμοποίησε -εις μάτην- αυτή τη μέθοδο. Τη δεύτερη όμως φορά, στις 5/6/1972, «ήταν ωμότεροι, βίαιοι, βάρβαροι, πρόστυχοι. Το κυρίως έργο πάλι το είχε αναλάβει ο Θεοφιλογιαννάκος. Την ήπιαν στάση την ετηρούσε ο άλλος, ο Χατζηζήσης, οποίος κατά καιρούς έμπαινε μέσα με μειδιάματα, ρωτούσε “πως πάει η συζήτησή μας;” και “μα, γιατί να μην τα βρούμε!”»

«Ο Θεοφιλογιαννάκος (...) γίνονταν άγριος, μέχρι σημείου θηριωδίας. Έσπασε το χάρακα πάνω στο Γραφείο του (...) τρεις φορές μάλιστα επιχείρησε να με πνίξει (...) οι απειλές του ήταν ότι “τα βρώμικα ράσα σου θα τα ξεσκίσω εγώ ο ίδιος στο Σύνταγμα, αφού σε κρεμάσω και σε γδώρω”, με βλαστήμιες μαζί». Τον κατηγόρησε ακόμη και για το κόκκινο χρώμα του λουλουδιού στο εξώφυλλο των «Προβλημάτων» (το εξώφυλλο ήταν επιμέλεια του φίλου του και ζωγράφου Γεωργίου Βακιρτζή)[7].

Η τρομακτική και βίαιη αυτή «ανάκριση» κράτησε ώρες πολλές. Λίγο πριν φύγει, ο Θεοφιλογιαννάκος, αφού του αποκάλυψε ότι τρεις φορές είχαν αποφασίσει τη σύλληψή του, αλλά την ανέβαλαν, τον χαιρέτησε με την εξής απειλή: «Παμπόνηρε, νομίζεις πως θα γλιτώσεις από τα χέρια μας; Κάνεις λάθος. Γλίτωσης από το

καθεστώς του Καραμανλή και του Παπανδρέου, αλλά από το δικό μας δε θα γλυτώσεις. Και μην ξεχνάς ότι υπάρχουν και τα τροχαία!»[8].

Πικραμένος, αλλά καθόλου φοβισμένος, κοινοποίησε το γεγονός στο χουντικό Μητροπολίτη, ο οποίος τον άφησε όρθιο να εξιστορεί και παγερά δεν πήρε θέση. Ο παπα-Γιώργης έγραψε την ιστορία αυτή σε ένα δίπτυχο[9], ενώ έγραψε και ένα δεύτερο δίπτυχο, μια ποιητική συλλογή. Γι' αυτό το δεύτερο, το «Δίπτυχο ψυχής» (1968) σχολίασε ο π. Γεώργιος Πυρουνάκης: «Ήταν ένας αντιπερισπασμός στο γελοίο σύνθημα και τον τρόπο της “πνευματικής” κατάρτισεως του καθεστώτος της δικτατορίας με το “Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών”. Και κει εμφανίζω το πιστεύω μας, το σωστά ορθόδοξο, το σωστά ελληνικό που έχει πανανθρώπινες διαστάσεις»[10].

Παραθέτουμε δύο ποιήματα από το δίπτυχο, ενδεικτικά της θεολογικής σκέψης και πράξης του π. Γεωργίου Πυρουνάκη, η οποία στηρίζεται σε δύο άξονες: στην ελεύθερη αγάπη προς όλους και στην αγωνιστικότητα στο ιστορικό παρόν, ώστε να οδηγηθούμε στη Βασιλεία!

«Αγαπώ τον άνθρωπο, τον αδελφό, τον καλό ή τον κακό,
τον αμαρτωλό ή άγιο, τον δικό ή ξένο,
τον εχθρό ή φίλο και τον αλλόθρησκο
αυτόν που βρίσκεται ακόμη στη γη
ή που 'χει ανέβει στους ουραμούς
αγαπώ τον άνθρωπο
πάνω από κάθε τι στον κόσμο!»[11]

«Δεν απογοητεύομαι κι ας έχω την επίγνωση
πως είμαι αμαρτωλός κι αδύναμος»
κι ας νιώθω φρίκη για τις γύρω
κακές κι επικίνδυνες καταστάσεις
και τις αδυσώπητες ανάγκες
Γιατί γνωρίζω πια ότι η χάρη Του,
του Αγίου και Δικαίου και Ελεύθερου
-που του 'δωσα την πίστη μου- με θέλει κι έτσι
- Θαυμάσιο δικαίωμά Του- για συνεργάτη
στο απaráμιλλο και μέγα έργο Του,
την αλλαγή του κόσμου μας!»[12]

Επανήλθε και πάλι στην Ελευσίνα το 1974 και τότε ξεκίνησε αγώνα για την κάθαρση μέσα στην Εκκλησία. Ο αγώνας αυτός θα διαρκέσει έξι ολόκληρα χρόνια, ώσπου το 1980 θα οδηγηθεί σε δίκη κατηγορούμενος από αρχιερείς της εποχής για

τη δράση του.

«Μόνο για φόνο δεν τον κατηγορούν» δηλώνει ο Γεώργιος Μαύρος μέσα στο Κοινοβούλιο. Αθώνεται και συνεχίζει το έργο του.

Το ζήτημα της Εκκλησιαστικής περιουσίας και τα γεγονότα του 1987

Διορίζεται από την κυβέρνηση στο διοικητικό συμβούλιο του Οργανισμού Διαχειρήσεως Εκκλησιαστικής Περιουσίας, το οποίο είχε συγκροτηθεί στο πλαίσιο του νόμου Τρίτση για αναδιάρθρωση των εκκλησιαστικών ζητημάτων, περιουσιακών και διοικητικών. Στις 18/19 Αυγούστου του 1987 η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας τού επέβαλε (όπως και σε άλλους έξι λαϊκούς) τον λεγόμενο “μικρό αφορισμό”, δηλαδή απαγόρευση συμμετοχής στη θεία Ευχαριστία επί δύο έτη. Ο π. Γεώργιος Πυρουνάκης ανταπαντά ότι αποδέχτηκε τη συμμετοχή του στον ΟΔΕΠ «για να βοηθήσει την Εκκλησία να απεμπλακεί από ό,τι την καθηλώνει: από τον πλουτισμό και το έλλειμμα συνοδικότητας. Στον δε “αφορισμό” του απάντησε με μια καταγγελία για συμπαιγνία, τελικά, του εκκλησιαστικού και του πολιτικού κατεστημένου». Μετά από εξήμισυ σχεδόν μήνες έντονων αντιδράσεων η Ιερά Σύνοδος ήρε τον “αφορισμό”. Παρόλα αυτά συνέχισε να δραστηριοποιείται: εκδίδει περιοδικά, συμμετέχει σε κοινωνικούς αγώνες και προβαίνει σε διαβήματα αγωνίας για τα πυρηνικά και τη μόλυνση του περιβάλλοντος.

Ήρθε σε επαφή με το ποίμνιό του για τελευταία φορά τον Απρίλιο του 1988 (Κυριακή των Βαΐων), σε Θεία Λειτουργία στο Δαφνί. Πέθανε στις 16 Μαΐου του 1988.

Κουβέντες του παπα Γιώργη

«Ελεύθερους και αγαπημένους θέλουμε να βλέπουμε όλους τους ανθρώπους. Αυτή είναι η ευχή μας» .

«Αν κάθε σφαίρα ή βόμβα δεν θεωρηθεί καταραμένη και δεν αντικατασταθεί με στάλες καθαρού νερού και κόκκους σιταριού, δεν θα αναπνεύσουν με άνεση οι ανθρώπινες υπάρξεις».

«Πότε θα επανέλθει η Εκκλησία στην αρχική πράξη να αναδείχονται οι κληρικοί και ιδιαίτερα οι Επίσκοποι με ψήφο κλήρου και Λαού;».

«Ο Χριστός είναι ο Επαναστάτης Μοναδικός και αναντικατάστατος. Η επανάστασή Του θα συνεχίζεται ως τη συντέλεια των αιώνων».

«Ο Χριστός είναι εδώ πάνω στη γη, πάντα μαζί μας και θα μείνει ως το τέλος. Θα αγωνιά, θα βασανίζεται και θα ξαναθανατώνεται αναρίθμητες φορές σε κάθε

τόπο, σε κάθε εποχή».

«Η Εκκλησία ελεύθερη. Η καλύτερη λύση είναι ο χωρισμός της από το κράτος. Όχι όμως ο χωρισμός του λαού από την Εκκλησία».

«Ο ελεύθερος άνθρωπος που ποθεί την ελευθερία δεν καταδέχεται να ντροπιάζει τον εαυτό του με τυρρανία ή με υποδούλωση. Αυτός είναι ο άνθρωπος του Θεού».

Τιμώντας τη μνήμη του, παραθέτουμε το αποκαλυπτικό μνημόνιο του Πρωτοπρεσβύτερου Γιώργη Πυρουνάκη από τη συνάντηση του με εκπρόσωπο του Αμερικανού Ναυάρχου. Το δημοσίεψε στην εφημερίδα «Αυγή» (19.4.1975) ο δημοσιογράφος και συγγραφέας Παναγιώτης Βενάρδος.

Ο Ειρηνοδίκης και Δήμαρχος Ελευσίνας κ. Χατζηανδρέου τηλεφωνικώς εξήτησε να με συναντήσει με εκπρόσωπο του Ναυάρχου του Αμερικανικού Στόλου. Απάντησα πως τους περιμένω στο γραφείο του Ναού. Ήλθαν και με ευλάβια με χαιρέτησαν φιλώντας το χέρι μου.

Ο εκπρόσωπος, αξιωματικός, φορούσε πολιτικά και το όνομά του είναι Κυνηγός. Υπέβαλε, σεμνά, παράπονο για την ψυχρή συμπεριφορά - όπως είπε - του λαού στους Αμερικάνους. Διευκρινίζοντας ότι βεβαίως υπάρχουν διαφορές και μεταξύ των Αμερικανών, γιατί όλοι δεν ακολουθούν την ίδια γραμμή.

Απάντησα: Μην απορείτε, αλλά να είστε ευχαριστημένος που ο ελληνικός λαός και ιδιαίτερα ο Ελευσινιακός με τα όσα κάνετε ευρύτερα στον τόπο μας και ειδικά στην πόλη σας φέρεται μόνο με ψυχρή στάση, που χάρη στις επαγρυπνήσεις μας κρατάει την ψυχραιμία του και δεν τη μεταβάλλει σε οργή. Γιατί δεν προσέχετε πως φέρονται σ' εσάς οι γείτονες Τούρκοι, που τόσα τους προσφέρετε; Σας παρέχουν διευκολύνσεις; Σας αφήνουν να βγείτε στα εδάφη τους;

Είπε: Μα γιατί δεν φέρεστε φιλόξενα;

Απάντησα: Μιλάτε για φιλοξενία, την πανάρχαιη αρετή των Ελλήνων; Μα εσείς ζητήσατε είτε σαν σύμμαχοι, είτε σαν εχθροί, φιλοξενία; Σπάσατε τις πόρτες μας και μπήκατε ουσιαστικά κυρίαρχοι.

Είπε: Στην Ελευσίνα δεν ζητήσαμε εμείς να έλθουμε. Η Κυβέρνησή σας μας υπέδειξε τούτο τον τόπο, αφού παρακάλεσε να μην χρησιμοποιούμε το Φάληρο και τη Γλυφάδα, που τα χρειαζόταν για τουρισμό

Απάντησα: Η Κυβέρνησή μας; Εσείς μας την επιβάλλατε, για να μας κρατάτε μ' αυτή σκλάβους.

Είπε: Μα και ο Καραμανλής να ήταν τότε, το ίδιο θα έκανε!

Απάντησα: Δεν ξέρω αν τον έχετε στην τσέπη σας. Αλλά να ξέρετε ότι κι αν αυτός ήταν ή τυχόν τα ίδια πράξει, εμείς και γι' αυτόν τα ίδια θα λέμε.

Είπε: Μα ούτε την αγάπη που θέλαμε να δείξουμε στα παιδιά δε δεχτήκατε και δεν τα αφήσατε να έλθουν, όταν είπαμε να τα δεξιωθούμε στις γιορτές δίνοντας δώρα και γλυκίσματα.

Απάντησα: Βεβαιότατα. Εγώ εμπόδισα και τα παιδιά και σύστησα στον κ. Δήμαρχο να μη δεχτεί την προσφορά σας. Γιατί δε φτάνει που διαφθείρετε τα μεγάλα παιδιά μας και των γύρω χωριών, με τα άθλια καμπαρέ που ανοίξατε, θέλετε κι εμείς να συμπράξουμε για να κακομάθουμε και τα μικρότερα κοντά σας όμοια;

Είπε: Δεν τα ανοίξαμε εμείς αυτά τα κέντρα, αλλά η Κυβέρνησή σας. Άλλωστε έπρεπε να ψυχαγωγούνται τα δικά μας παιδιά...

Απάντησα: Σας είπα προηγουμένως για την «Κυβέρνηση μας». Εσείς είστε οι κυρίως υπεύθυνοι αυτού του κακού. Έπειτα, εγώ να πέσω στην παγίδα; Να πάρετε φωτογραφίες και ταινίες για να τα δείχνετε στη χώρας σας και να διακηρύττετε ότι όλα πάνε καλά μεταξύ μας; Όχι, βέβαια. Ούτε τα λάθη του αναπληρωτή μου Αρχιμανδρίτη μπορούσα εγώ να διαπράξω που σας έφερε παιδιά να επισκεφτούν τα πλοία σας, που όταν αντιμετώπισε την αγανάκτηση γονέων διακήρυξε πως είναι «Αμεριανόφιλος»! Και εγώ τρέφω πολλή αγάπη για το λαό σας και έχω συνεργαστεί παλαιά με καλούς Αμερικανούς, εκτός βεβαίως που ως ιερωμένος αγαπώ όλο τον κόσμο. Μα δεν είναι εκεί το ζήτημα. Δεν κλείνουν έτσι απλοϊκά τα χωρίσματα. Και εμένα τα γεγονότα με ανάγκασαν να διακόψω και αλλού - όπως στην Ελληνοαμερικανική Ένωση στην Αθήνα, κι ας μην είχα εκεί κανένα παράπονο ή ειδικό πρόβλημα - τις συνεργασίες μου. Όσο δε γίνεται κάθαρση, και όσο οι πληγές που μας ανοίξατε είναι ανοιχτές, μην περιμένετε αλλαγή στη στάση μας, αλλά μάλλον σκλήρυνση. Τα ίδια είχα πει και στον προηγούμενο πρεσβευτή σας κ. Τάσκα. Φέρεστε άσχημα σε έναν υπερήφανο και πάντα στην ψυχή ελεύθερο λαό. Ποιοι; Εσείς που διακηρύττετε πως «ηγείσθε του ελεύθερου κόσμου» και που σύμβολο της διακηρύξεώς σας αυτής έχετε στήσει άγαλμα της Ελευθερίας...

Είπε: Ο νέος Ναύαρχος έχει πολύ καλές διαθέσεις. Μου ανέθεσε να σας δηλώσω πως έχουν πολλά τρόφιμα διαθέσιμα από τα περισσεύματά τους για τους φτωχούς της πόλης.

Απάντησα: Άκου παιδί μου, φαίνεται αφού μιλάς τα Ελληνικά, πως θα ξέρεις τι θα πει Ελληνικό φιλότιμο.

Είπε: Ναι, είμαι Ελληνικής καταγωγής και Ορθόδοξος. Τα Ελληνικά μου τα έμαθε ο Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος.

Συνέχισα: Λοιπόν, τη φέτα του ψωμιού την κόβουμε στα δύο και τη μοιραζόμαστε με τους φτωχότερους. Τα «περισσεύματά» σας, κάνετε τα όπως θέλετε. Σας προειδοποιώ: Μην τολμήσετε να τα βγάλετε έξω στο λιμάνι μας. Εγώ ο ίδιος θα τα ρίξω στη θάλασσα. Και δε θα τα φάνε ούτε τα ψάρια, γιατί κι αυτά τα έχετε αφανίσει...

Είπε: Μα γιατί; Στη Νέα Μάκρη, στην Γλυφάδα και αλλού δέχονται τις προσφορές μας και τα δολαριά μας. Και μεταξύ τους είναι και ιερωμένοι.

Απάντησα: Μπορεί. Δε θα συναντήσατε όμως Παπά του Λαού, όπως εδώ.

Είπε: Μα γιατί έτσι; Ο Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος έρχεται και στο Λευκό Οϊκο και αλλού σ' εμάς.

Απάντησα: Ίσως δε θα είναι δύσκολο να φέρετε κοντά σας και το δικό μας Αρχιεπίσκοπο. Εμένα, όμως, όχι! Αν δε γίνουν όσα προείπα.

Εκείνος: Δηλαδή τι πρέπει να κάνουμε;

Απάντησα: Εσείς θα βρείτε και θα ενεργήσετε για διορθώσεις. Εμείς δε θα μνησικακήσουμε. Άλλωστε το έχουμε αποδείξει, με το πώς φερθήκαμε στους Γερμανούς, που δεν ξέρω αν μας έκαμαν και μεγαλύτερο κακό...

Εκείνος: Μα πέστε τι να κάνουμε.

Εγώ: διάλογο επίσημο δεν πρόκειται να αρχίσουμε, αν δεν γίνουν ξεκαθαρίσματα π.χ. να δεν κλείσουν τα ύποπτα κέντρα.

Εκείνος: Δηλαδή αν κλείσουν τελειώνουν όλα;

Εγώ: Όχι. Απλώς γίνεται προϋπόθεση ν' αρχίσουμε συζητήσεις.

Εκείνος: Μα πώς να τα κλείσουμε;

Εγώ: Αφού «εσείς» τα ανοίξατε.

Εκείνος: Πώς να ενεργήσουμε;

Εγώ: Μια πρόχειρη πρόταση. Να απαγορεύσετε στα «παιδιά» σας να μπαίνουν σ' αυτά τα κέντρα.

Εκείνο: Αν γίνει αυτό;

Εγώ: Μια καλή αρχή. Αλλά να γνωστοποιηθεί ευρύτατα μια τέτοια απόφασή σας π.χ. μέσω του κ. Δημάρχου.

Προς τον κ. Δήμαρχο: Δε θα τη γνωστοποιήσετε, αν πάρετε τέτοιο έγγραφο;

Δήμαρχος: Βεβαίως. Και εγώ νομίζω ότι κάτι τέτοιο θα διευκολύνει όλους μας...

Τελείωσε εδώ η συνάντηση. Έφυγαν. Πάλι με εκδηλώσεις σεβασμού.

+ π. Γ. ΠΥΡΟΥΝΑΚΗΣ

*Πηγή: Agonaskritis.gr

Από το βιβλίο του Κώστα Γιαμπάνη «Τρομοκρατία»

e-theologia.blogspot.com

o-nekros.blogspot.com